

Okénko

farností Nový Jičín, Šenov u N.Jičína,
Kunín, Libhošť, Hukovice

3

červen
2003

DUCHOVNÍ SLOVO

Otec Michal

V letošním církevním roce připadá na poslední den školního roku slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova.

Ve chvíli, kdy dětem spočinou v ruce vysvědčení a kdy se jim otevřou naděje začínajících prázdnin, tu církev je vyprovází do jejich volného času právě slavností Srdce Ježíšova a v sobotu pak slavností Neposkvrněného Srdce Panny Marie.

Toť perspektivní pohled pro věřící křesťanské dítě, těšící se z nastávajícího času zasloužených prázdnin.

Alespoň několika slovy k symbolice Ježíšova a Mariina Srdce:

*Náš nezapomenutelný pan prelát František Cinek k oné pravdě naší víry říká toto: „**Těsně k osmidenním oslavám Nejsvětější svátosti přimyká se významná liturgická slavnost Božského Srdce Páně. Je to čarovně krásný květ na stromě svaté liturgie**“.*

*Oč běží při této úctě: Především o skutečné Srdce vtěleného Boha a pak o to, co symbolizuje, o **bezměrnou lásku jeho k lidstvu, projevenou hlavně utrpením a ustanovením nejsvětější Svátosti**. Poněvadž Kristus v jednotě osoby božské spojuje božskou i lidskou přirozenost, přísluší i jeho lidské přirozenosti, jež byla přesvatým nástrojem vykoupení, hold bohopocty. Jeho Srdce nelze odloučiti od božské osoby vtěleného Boha. Je to Srdce, je to srdce Syna Božího. Projevující hold Srdci Kristovu, uctíváme vtěleného Boha. Srdce Kristovo mělo nesporně veliký, ba hlavní podíl na tělesných i duševních mukách utrpení Vykupitelova. Tímto přesvatým Srdcem proudila krev, která se řinula po těle Kristově při jeho bičování, trním korunování i ukřižování, krev, která kanula celé hodiny z kříže kalvarského. Toto Srdce procítilo všechna muka tělesného i duševního utrpení. Nelze říci, že to Srdce přesvaté bylo hlavním nástrojem našeho vykoupení? Nic nám tak bezměrnou lásku Kristovu nehlásá tak, jako ono. Proto svátek Srdce Kristova je svátkem lásky. Je to nejžhavější výkřik ve velebné prefaci liturgie církevního roku. Plamenně zdůrazňuje nejvyšší přikázání: „**Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého, ze vsí duše své, ze vsí mysli své**“. Tolik pan prelát Cinek.*

Svatý Augustin pak připomíná, že Ježíšovo srdce bylo na kalvarském kříži probodené, aby nás ukrylo a chránilo. v nebezpečnostech života pozemského.

Toť zároveň vzkaz i přání pro děti školou povinné i pro ty větší do času letošních prázdnin.

Srdce Ježíšovo, spáso všech, kdo v tebe doufají, smiluj se nad námi!

PŘEDSTAVUJEME

*I v tomto čísle pokračujeme ve vzpomínkách na bývalé kaplany naší farnosti. Tentokrát jsme položili několik otázek **otci Františku Cincialovi***

Otče, kde vlastně nyní teď působíte? A jak se vůbec máte?

V této době působím už sedmým rokem na Zlínsku, kde jsem byl ustanoven otcem arcibiskupem Janem - farářem farnosti Malenovice, je to část Zlína. Tato farnost je plošně rozsáhlá, patří k ní: Tečovice, Lhotka, Chlum a Louky a poutní místo Svatá voda. Zpočátku jsem dojížděl také do farnosti Halenkovice, ale po roce mého spravování mi byla tato farnost vzhledem k množství úkonů v pastoraaci a pokračovaném studiu v Polsku (Vratislav) odňata a teritoriálně přiřazena k farnosti Napajedla. V roce 1997 jsem byl otcem arcibiskupem jmenován členem Interdiocézního církevního soudu v Olomouci a poslán studovat kanonické právo. Před třemi lety, když jsem ukončil školu v Lublinu, získal jsem titul ICLic (licenciát kanonického práva), byla mi přidána sousední farnost Lhota u Malenovic, ke které patří i Karlovice. V té době jsem byl jmenován na dobu pěti let děkanem Zlínského děkanátu a pokračoval jsem na dokončení závěrečné práce pro fakultu ve Vratislavi, kterou jsem v roce 1995 započal. Letos jsem v lednu obhájil

tuto závěrečnou práci a získal další titul ThLic (licenciát teologie). Jsem rád, že vše, co jsem začal, jsem s pomocí Boží zdárně ukončil a nyní mohu své vědomosti používat v pastoraaci a naplnit: Salus animarum, suprema lex (spása duší je nejvyšší zákon).

Na jižní Moravě to není Vaše první působišť, kde jste byl před tím?

Do nynější farnosti Malenovice jsem byl přemístěn před sedmi léty, když po úraze páteře a čtyřměsíční nemocenské mi lékaři Nedoručovali chladné horské podnebí, které bylo na bruntálsku, konkrétně Rýžoviště, Břidličná...

Vy jste však také působil na severní Moravě...

Jako jáhen jsem v r. 1993 nastoupil do Nového Jičína, pak jsem u vás působil další rok jako novokněz. Zde jsme s místním duchov-

ním správcem o.Aloisem spravovali kromě Nového Jičína – Sedlnici, Libhošť, Šenov u Nového Jičína, Hukovice, Kunín a Žilinu u Nového Jičína a v roce 1995 jsem byl poslán na Bruntálsko- Rýžoviště, Albrechtice u Rýmařova, Lomnice u Rýmařova a Břidličná, po úraze jsem byl poslán na Zlínsko.

Můžete nám srovnat rozdíly v pastorační práci na jihu Moravy, v pohraničí a v naší oblasti?

Co se týče rozdílů v pastoraci, mohu říci, že jsou. V pohraničí jsou lidé tvrdí, když někdo žije svou víru, tak ji žije. Mohu říci, že když jsme opékali špekáčky, tak přišla většina farního společenství (v Lomnici u Rýmařova, přes týden bývalo 20 věřících a přišlo odpoledne na farní zahradu 18 farníků). V pohraničí po mši sv. se farníci před kostelem domlouvají a předávají zprávy a plánují, co a jak se bude dělat... Na Bruntálsku je možné vést individuální pastorece, hledat ztracené, pokřtěné ovečky, chápat jejich nezaměstnanost a umět jim naslouchat. Je tam méně křtů, sňatků a výuky náboženství než na Novojičínsku nebo na Zlínsku. Ve srovnání: na Bruntálsku za rok jsem pohřbil dohromady ve všech čtyřech farnostech 8 křesťanů a zde na Zlínsku ve dvou farnostech 82. Pokřtěných na Bruntálsku – to jsou jednotky a zde desítky, sňatky jsem neměl, zde v Malenovicích 10 za rok Z toho je vidět, že pohraničí je území misijní,

kde je možné vést úplně jiný život kněze, spíše po vzoru sv. Pavla – trpělivě zasévat a úrodu nechat nástupci...

Otče, jste znám svou důvěrou v Boha, pokud vím, byl jste také vážně nemocný?

Musím pravdivě přiznat, že požehnání musí být vždy doprovázeno určitou zkouškou, a to proto, aby si člověk nemyslel, že je to jenom jeho práce nebo jeho zásluha. Stále to vidím jako Boží přízeň, která se projevuje přerušáním pastorece, aby člověk ještě více přilnul ke Kristu, zdroji veškerého požehnání. Zde na Zlínsku se snažím být celý pro Boží království, mnozí v dospělém stavu přijímají křest, někdo přestoupí z jiné církve do katolické. To všechno vede k tomu, že člověk zapomíná na sebe. Tak se také o minulých Velikonocích stalo, že jsem na Zelený čtvrtek po druhé večerní se skolil a po odsloužení mše svaté jsem se nechal odvést do nemocnice. Mohl jsem prožít celou noc na „JIP-ce“ pod přístrojí – Getsemanskou zahradu.... Po týdně mne propustili s diagnózou „totální vyčerpání maratónského běžce“, chtěli mi dát kardiostimulátor, ale Bohu díky, že se to spravilo. Pán mi dal prožít, že je se mnou...

Se stejnou důvěrou jste překonával i těžkosti autohavárie....

V tom pohraničí to bylo skutečně k zamýšlení, jak Pán Bůh dokáže být nesmírně vnímavý k člo-

věku, když jde o spásu někoho z okolí. Po Božím vedení v Novém Jičíně, kde jsem se učil rozpoznávat Boží hlas a jeho působení na nemocných v nemocnici, jsem se ocitl v pohraničí, kde jsem přišel skutečně žít tamější křesťanství a posvěcovat prostředí modlitbou. Po mnohých úspěších Pán dopustil pro mé větší dobro, že jsem na ledě dostal smyk a skončil mezi dvěma stromy na střěše. Já jsem necítil nic vážného, až když jsme převraceli auto, mne něco štíplo v zádech.... pak se ukázalo za nějakou dobu, že mám prasknuté dvě ploténky..., že to bude invalidní důchod..., ale Bůh to vše připravil proto, abych mohl vykonávat kněžskou službu tam, kde by nebylo možno dostat zdravého kněze. Mohl jsem zpovídat... nemocný kněz se stal hrozně blízký nemocným a to bylo pro ně Boží požehnání, to jsem brzo pochopil, když mi pacienti děkovali za dar čistého nitra po svátosti smíření... Nakonec jsem se z toho dostal s Boží pomocí při mši sv. na Zelený čtvrtek 1996 kdy jsem začal chodit, a po velikonocích jsem pak nastoupil zpět.

Otče, vzpomenete si ještě kdy vlastně jste v Novém Jičíně působil?

Zde musím být velmi pravdivý a upřímný. Hrozně moc rád vzpomínám na mé první působení po mém čtrnáctiletém čekání na kněžství(jáhen 1993, kněz 1995), zde jsem se učil u vás veřejně sdělit

myšlenky, veřejně vystupovat.... Jak sami vzpomínáte, nebylo to zpočátku lehké, ale s pomocí vašich modliteb a rad jsem se hodně naučil... Nový Jičín se stal pro mne tou kněžskou první láskou...

A když už zkoušíme Vaši paměť, co si z tehdejšího pobytu u nás nejdříve vybavíte?

Byl jsem opravdu rád, že jsme měli dobré kněžské společenství, zvláště, když tam byl v druhém roce mého působení jáhen o. Josef Nužík. Tehdy jsme pravidelně – otec Alois, o. Josef a já se modlili růžencem, modlitbu breviáře a nechyběla mezi námi tetinka, která svou bezelstností a dobrotou vytvářela „matku“ faryy...Rád vzpomínám na nemocné a důchodce z DD u Jičíně, na Skalce, na Hřbitovni v Boromeu a nemocné v nemocnici...

Vrat'me se však kousíček zpět. Můžete nám říci odkud pocházíte?

Pocházím z Třince, z rodiny čtyř sourozenců.

Mohl byste představit svou rodinu?

Naše rodina byla obyčejná, měli jsme zahradu a malé hospodářství, tatínek by skladníkem a maminka, aby měla nějaký důchod, pracovala jako uklízečka. Byli jsme čtyři děti –sestra, bratr, já a sestra, která je v klášteře v Olomouci.

I kněz byl jednou dítětem, jakým klukem jste byl Vy?

No, byl jsem dost veselý a to mi přinášelo dost poznámek, že se smějí a vyrušují, já jsem za to nemohl. Teď jsem rád, že mne za to rodiče netrestali, hodně mi to nyní pomáhá při životě, díky Bohu za to, co mi dal...

Dětství skončilo studiem...

Po ukončení základní školy jsem se dostal na SOU TŽ VŘSR v Třinci – jako mechanik elektronických zařízení, začal jsem pracovat v Tesle Třinci, pak jsem dálkově studoval pět let průmyslovou školu elektrotechnickou ve Frenštátě pod Radhoštěm a v r.1988 po desetileté praxi jsem nastoupil do semináře v Litoměřicích.

Byly pro Vás užitečné zkušenosti z „fabriky“ pro duchovní práci?

Skutečně jsem rád, že vím, jak se žije z dělnické koruny, jak vypadá život pracujícího člověka, abych mu rozuměl...

Pak přišlo rozhodnutí stát se knězem, jak jste k tomu dozrál?

Oslovení přišlo v modlitbě, proto stále lidem připomínám, aby si našli čas na naslouchání Bohu. Jsem rád, že jsem byl zamilován do děvčete, které jsem opustil právě

pro hlas, který mi nabízel jiný vztah..., vztah k absolutní Lásce. I to zamilování je užitečné pro kněze, aby dokázal pochopit mladé lidi, jejich situace.

Vzpomenete si ještě na svůj pobyt v semináři?

Je to velmi cenný dar pro naučení určitého duchovního rytmu, učení teologických pravd, zkoušení duchovního života a naslouchání hlasu Boha....

Biskup si dává při svém jmenování heslo, které vyjadřuje směr jeho působení. Máte také své heslo, které by vyjádřilo Vaše kněžské působení?

Moje moto“ Stále se radujte“ a „Salus animarum suprema lex“ (Spása duší je nejvyšší zákon)

A jakou otázku, přání či vzkaz byste položil nám farníkům z Nového Jičína a okolních farností?

Chci vám milí farníci upřímně poděkovat za vaši lásku, která se projevila, když jste mi pomohli – jak mi shořel automobil - a modlitby, které mne provázejí. Mládeži přeji, aby se neukvapovala k nerozumným krokům...

LITURGICKÉ OKÉNKO

Otec Alois

Po všeobecném rozdělení mše sv. otevřeme nejprve její první část, která má název VSTUPNÍ OBŘADY. Do této části mše sv. náleží vstupní zpěv, znamení kříže, pozdrav kněze s věřícími, úkon kajičnosti, zvolání Pane, smi-

luj se, chvalozpěv Sláva na výsostech Bohu (v neděli, slavnosti a svátky) a vstupní modlitba.

VSTUPNÍ ZPĚV je zpěvem na začátku mše sv., který v misálu tvoří tzv. antifona – verš, který je zpravidla z Písma sv., zaměřený na dobu, kdy se slaví mše sv. nebo na světce, který se připomíná nebo slaví v Ježíšově mešní oběti. Protože tato antifona se má zpívat, většinou je nahrazována zpěvem Božího lidu písní ze společného zpěvníku - kancionálu. Společným zpěvem se vytváří jednota přítomných věřících v Bohu. „Sezpívání se“ dohromady má hluboký smysl pro vytvoření společenství s Ježíšem a mezi sebou vzájemně. V úvodu do misálu se hovoří o tom, že zpěv Božího lidu se má podporovat, rozvíjet a je uskutečněním slov sv. Augustina – kdo zpívá, dvakrát se modlí. Dále nás zpěv uvádí do tajemství liturgické doby nebo svátku, který zrovna slavíme – jiné zpěvy jsou v době postní, jiné v době vánoční apod. Je záležitostí varhaníka a vedoucího sboru a schóly, aby učili Boží lid zpěvu a Boží lid, aby měl zájem se učit zpívat k Boží oslavě. Že zpěv v katolických kostelech upadá, to víme všichni. Je to způsobeno především mentalitou dnešní doby – individualismem, který se odráží i v prožívání víry. Zpěv je záležitostí ne jedince, ale celého společenství. Vstupní zpěv začíná zazvoněním zvonku u dveří zákristie. Je to znamení, že bohoslužba začíná, Boží lid povstává a průvod ministrantů s knězem přichází k oltáři, který zdraví hlubokou úklonou, protože symbolizuje Krista – obětníka, kněze a pokud je v prostoru svatostánku, pak také pokleknutím projeví ministranti s knězem úctu svátostnému Kristu přítomnému ve svatostánku. Ministranti jdou na místa a kněz sám nebo s jáhnem políbí oltář na znamení úcty Kristu, jehož oltář zpřítomňuje v Jeho oběti.. Pak se kněz ubírá na sebe odkud začíná slavit mši svatou uprostřed lidu. Pokud se používá kadidlo, pak kněz okouří oltář, kříž u oltáře a případně v době velikonoční paškál – velikonoční svíci. Kadidlo je vonný dým, který symbolizuje modlitby věřících a je prostředkem projevů úcty vůči Kristu přítomnému v oběti. Oltář je místem, kde tato oběť bude zpřítomněna při mši svaté.

HISTORICKÉ OKÉNKO

Kostel sv. Trojice

Antonín URBAN

Kdy a proč byl založen

Hrad Starý Jičín je písemně poprvé doložen roku 1240. Poté jako první obce v okolí byly pravděpodobně založeny vesnice Kojetín, Palačov, Straník, Žilina, následovala Hůrka a Jeseník. V druhé vlně to byly obce Bernartice,

Janovice, Kunín, Petřkovice a Šenov. Město Nový Jičín je poprvé zmíněno v listině z roku 1313. Založeno bylo však snad v osmdesátých letech 13. století mezi již existujícími obcemi Šenov a Žilina. Raně gotický farní kostel Panny Marie byl založen v závěru 13. století. Kolem něj byl hřbitov. Fara je poprvé písemně zmíněna v roce 1366. Kamenné hradby vznikají okolo roku 1380. Po dobytí a vypálení města husity v roce 1427 dochází k výstavbě roku 1435 hradeb nových. V místech dnešního papírnictví stávala horní brána před níž se větvila cesta do tří směrů (jihozápad: Starý Jičín, jih: Valašské Meziříčí, jihovýchod: Žilina, Rožnov). Zde postupně vzniklo předměstí, které se poprvé písemně zmiňuje v roce 1519. Horní předměstí se vyvíjelo dynamičtěji než dolní. Farní kostel byl zřejmě vypálen již husity v roce 1427, při obnově došlo k rozšíření kostela. Ten znovu vyhořel v roce 1503 a při obnově byl opět rozšířen, a tedy hřbitov okolo něj zmenšen. Při popisu tohoto požáru se zmiňují kostely v množném čísle. Předpokládá se, že kostel sv. Trojice tehdy již existoval (a snad na dolním předměstí i špitální kostel sv. Ducha, který později zanikl, když byl v roce 1621 vypálen a pravděpodobně i židovská synagoga). Kostel Sv. Trojice tak zřejmě vznikl jako hřbitovní, když již po 150 letech rozvoje města byla plocha hřbitova okolo farního kostela nedostatečná. Zdá se, že nejprve hřbitov sloužil k pohřbům českého evangelického obyvatelstva. Na začátku 17. století byly poměry na starém hřbitově u farního kostela tak tísnivé, že v roce 1624 byl hřbitov uvnitř hradeb opuštěn a pohřbívání přeneseno na jediný hřbitov u kostela sv. Trojice. Dnes místo hřbitova jsou zde Janáčkovy sady a více než 100 let okolí kostela jako hřbitov neslouží, neboť stávající hřbitov za městem byl založen v roce 1890. Současně kostel sv. Trojice sloužil i jako filiální kostel pro horní předměstí, kde snad žilo především české obyvatelstvo. Další městský hřbitov vznikl na kopci Lamberku u Žiliny, bezpochyby zřízený při moru v roce 1572. (Dnes je zde kaple Povýšení sv. kříže).

Proč se mu říká „Moravský kostelík“?

Za pánů z Cimburka po polovině 15. století ožilo ve městě kališnictví (utrakvismus) a pak za Žerotínů i vyznání českobratrské. Zatímco čeští

bratři si postavili bratrský sbor na místě dnešní pošty a bratrský dům v domě dnes známém jako Národní dům (později špitál, pak Česká beseda, místo setkávání české menšiny ve městě), získali kališníci pro sebe kostel sv. Trojice. Zde se konaly bohoslužby i kázání v jazyce českém – proto byl nazýván moravským kostelíkem. S postupující germanizací města zde přicházelo luterství. Roku 1569 pro četná příkoří odešel z města katolický kněz. V městě byli dva protestanští kněží – německý – evangelík ve farním kostele a český – českobratrský v kostele sv. Trojice. I ten však byl později (snad 1590) vytlačen lutherským knězem. Protestanským kostelem byl tedy až do roku 1624. Ze zápisů faráře Augustina Vojtěcha Reindlera von Reindlersberg, který v našem městě působil v letech 1671-1679 vyplývá, že kostel v dobách protireformace sloužil převážně jako hřbitovní, ale například zasvěcení zvonu sv. Václavovi (později zabavený s dalšími zvony při válečné rekvizice za napoleonských válek v roce 1795) ukazuje na to, že se tu snad nadále konaly bohoslužby a kázání pro české věřící, což dosvědčuje i seznam vybavení kostela v inventárních seznamech a počet tří oltářů.

Něco z historie kostela.

K dalšímu vyhoření kostela (stejně jako celého města a předměstí) došlo v roce 1621 (bitva, jež je spojována se vznikem Španělské kaple jako místa pochovaných vojáků). Oprava skončila roku 1644, kdy byl kostel 4. srpna biskupem Kašparem Karrasem z Rhomsteinu znovu vysvěcen. V závěru 17. století zde kromě zádušních mší svatých byly bohoslužby slavnostní zpívané o svátcích, a to několikrát do roka. V roce 1727 význam kostela pozvedl český zemský advokát Dr. Jan Hoffman, který ustanovil nadaci ve výši 5 tis. zlatých, z jejichž úroků měl být u filiálního kostela sv. Trojice vydržován vlastní kaplan a denně o 10. hodině sloužena jedna mše sv. (snad pro české věřící). V letech 1694-1761 působí u kostela „Bratrstvo Nejsvětější Trojice“. V roce 1757 byla postavena původně barokní kostnice, později upravená na kapli sv. Kříže. V zápise z roku 1804 se uvádí, že mimo zádušních mší svatých jsou zde slouženy mše sv. v neděli a o svátcích ráno s německými a českými kázáními. Zásahy Josefa II. se kostela nedotkly. Zrušena byla však Španělská kaple, kostelík sv. Františka Xaverského u Dolní brány, kostelík sv. Ignáce nad Žilinou a zakázány tradiční poutě novojičínských do Zašové, Staré Vody u Libavy a na Olivetskou horu u Štramberka. Poslední velká oprava kostela byla provedena v letech 1969-1970. Sejmuta byla stará tašková střecha, která byla nahrazena pozinkovým plechem, odstraněny byly stávající omítky a provedena oprava kostelních fasád. Při opravách byl objeven dlouhou dobu zalícený nápis z roku 1623.

Popis kostela

Jádro kostela je gotické z 15. století. Je 22,5 m dlouhý, 8,35 m široký. Hlavní oltář byl postaven před rokem 1644 a oltářní obraz namalován v roce 1756 fulneckým malířem Eliášem Fran.Herbertem. Oltář na epištolní straně (sv. Barbory) byl postaven v roce 1665 a další oltář sv. Augustina pak v roce 1672.

Kdy byla postavena věž kostela, přesně nevíme. Podle charakteru zdíva a střílcových oken by se dal předpokládat její středověký původ, ale některé prameny soudí, že byla postavena snad až v roce 1623. První velká přestavba věže proběhla v roce 1657, kdy byla od věnce (koruny římsy) nahoru nově postavena. O této opravě svědčí zmínka v pamětním zápisu z makovice kostela, která byla otevřena při opravě věže v roce 1866, kdy byla věž obnovena od římsy nahoru a pokryta plechem.

Věž byla také renovována předtím i v letech 1712 a 1788. K poslední opravě krovu věže a pokrytí pozinkovaným plechem došlo v roce 1948.

Závěrem

Kostel je místem setkání s Bohem, ale protože se v něm také setkávají lidé, kteří přišli Boha oslavit, každý kostel má svou atmosféru. Dodnes rád vzpomínám na to, když jsem jako chlapec pomáhal při opravách, jak jsem cítil nadšení dospělých, kteří v době politického uvolnění v závěru šedesátých let opravovali tento kostel, který předtím byl stále uzavřen. Rád si také připomínám vyprávění starého pana Novotného, který vzpomínal na české mše svaté školních dětí. Přivítali bychom, kdyby pamětníci, kteří jsou ještě mezi námi, o atmosféře tohoto posvátného místa nám napsali něco blíže.

NAPSALI JSTE NÁM

Misijní koláče – nová tradice.

Zdena KOPACZKOVÁ

Na 4.neděli postní, připadá misijní neděle. V minulém roce nás poprvé vyzval o.Alois, abychom napekly koláče, které se po mších sv. nabídnou věřícím. Zkušenosti

jsme neměly, ale vše dopadlo dobře, až na počasí, které bylo deštivé. Finanční efekt byl celkem pěkný.

Letos nám o Alois opět připomněl tuto akci. Vyhlásil schůzku, na které se mělo dohodnout organizační zajištění průběhu akce. Sešlo se nás žalostně málo, ale to nás neodradilo. Přišli i dvě mladé dívky nabídnout svoji pomoc. Rozdělily jsme si úkol. Ale co koláče? Věrné ovečky „stálíce“ neklamaly. Koláčů bylo dost! Posvěcené koláče se po obou mších sv. rozdávaly a nezapomnělo se ani na „španělkou“. Proti loňskému roku se na nás smálo i sluníčko a dílo díky Pánu Bohu se zdařilo.

Finanční efekt byl o něco menší než loni, ale přesto díky všem, kdo přispěli na misijní dílo. Díky také všem, kdo se na této akci podíleli.

Velikonoční „Okénko“ č. 2/2003.

Alois Jančálek

Vnímám a obdivuji jednoduchost, vtip a krásu jeho obálky. Dvanáct apoštolů s Ježíšem Kristem uprostřed. Velmi vtipně a jednoduše nakreslené zvláště pak dvánáctého apoštola Jidáše s pytlíkem třiceti stříbrných v ruce, již mimo rámeček. Kolik přemýšlení a lásky (správně se vyjádřit) to asi autorce dalo? Dále pak živě vnímám povídání si s Otcem Josefem Nuzíkem, bývalým kaplanem naší farnosti, dvě básně Josefa a Jarmily Gléňových a vše ostatní ve světle lásky Boží, pokory a vnímání věci podle Písma, podle pravidel církevního řádu

Pozn. Redakce:

Redakčně zkráceno. Děkuje za tento ohlas a těšíme se, že nebude poslední. Přivítáme i podněty, nápady, kritické ohlasy.

Ministrantský den v semináři

Kluci Orlíkovi

Také my ministranti z Šenova jsme byli na společném setkání v kněžském semináři v Olomouci, které se jmenovalo „Pryč z Egypta do Zaslíbené země“. Každý z nás byl takovým poutníkem, který musel překonat hodně překážek a vyřešit úkoly, aby došel až do cíle.

V semináři nás uvítal sám faraón, kterému se poklonil dokonce i otec biskup, a pak vše začínalo mší svatou. Potom přišel Mojžíš a vyprávěl nám o Zaslíbené zemi. Až domluvil, šli jsme na stanoviště, kde jsme zažili mnoho zajímavých her a dobrodružství.

Nám se moc líbil souboj s Amalečany. To jsme dostali vzduchovky a začali jsme střílet proti Amalečanům, které zastupovaly malé bílé kostičky. Pak jsme hledali manu. Soutěž mana nebyla lehká, běhali jsme po náměstí a hledali bílá kolečka, která byla místo many ukrytá na různých místech. Taky někteří odvážní z nás se stali zvědy a museli vylézt na malou rozhlednu. Tam se začali spouštět po lanech dolů. Čekal nás i úkol, kdy byly napsané hebrejsky potřeby při mši svaté,

měli jsme česko-hebrejskou abecedu a doplňovali mezi souhláskami samohlásky, protože v hebrejštině se nepíší. Až jsme to přeložili, tak jsme šli do svatyně, vzali ten předmět a položili na stůl. Při tom všem byla tma a svítily jen svíčky. Někteří z nás se dostali také do podzemních chodeb, kde byla i nedostavěná pyramida. Bylo to dobrodružné a moc se nám to líbilo. Potom jsme si prohlídli seminář. Celý den se nám hodně líbil a těšíme se na další zážitky s jinými kluky ministranty.

Děkujeme všem, kteří nám zajistili a připravili takový super den!

Nerozumíš svým dětem?

Alois Jančátek

*Duše dětí je jiná.
Vyšla čistá z ráje, jinak věci vnímá.
Dospělí by pouty – svázati je chtěli,
jak ptáčata v kleci, by neuletěly.
Je čistá duše dětí,
z ráje našich snů k nám přiletí,
láskou celá září,
náš život – jejich květ – nás oblaží.*

*Jak křehké poupě květu, musíme je chránit,
nečistotě, hříchu – zabránit,
svou lásku dát jim celou,
jemnost, cit, radu do života – kterou?
Si uloží v nitru svém.
Až dospějí?
Budou se řídit vlastním rozumem.*

TYP NA POUŤ

Panna MARIA ve Skále v údolí Odry u Spálova

Tělovýchovná jednota OREL

Znáte to krásné údolí, kterým žene Odra mezi strmými lesnatými svahy své čisté vody k Odrám? Železniční trať Suchdol-Budišov protíná toto milé zátiší a asi uprostřed mezi Heřmánkami a Klokočovem leží „Panna Maria ve Skále“. Často se zde setkáváš s výletníky z blízkého i dalekého okolí, ale nejčastěji shledáš se zde s poutníky.

Panna Maria ve Skále? Není zde chrám, ba ani kaplička. Ve skalní roklí stojí socha Panny Marie na malém oltářku, po stranách visí několik svatých obrázků a dole stojí lavice pro poutníky. Příroda obklopila tuto

tichou svatyní zvláštním mystickým půvabem. Nad Skálou šumí tmavý horský les, dole hučí mezi velikými balvany Odra. A sem k Panně Marii ve Skále chodí poutníci se svými prosbami, se svým nářkem, jako děti k dobré, předobré matce.

Jak se toto odlehlé lesní zátíší stalo známým mariánským poutním místem, o tom vypravuje stará pověst.

Bylo to za dob třicetileté války. I do tichého údolí Odry zasáhla vřava války. Bojovali zde se střídavým štěstím švédští žoldněři proti císařským. Po jedné takové šarvátce podařilo se čtyřem raněným císařským vojínům uniknout do skalní rokle. Rány pálily jako oheň, horečně rozpálené rty prahly aspoň po kapce čerstvé vody, ale nikde pramene, nikde ani trocha pitné vody. Kolem nich jen pustá skála a dole bahnitá, nečistá voda Odry, která zde tenkrát protékala bařinou porostlou rákosím. Smrt se snesla nad skálou, ve které ranění vojáci leželi v horečných snech a dotkla se tří z nich. Byli to praví žoldněři tehdejší doby, kteří už dávno odvrhli víru v Boha a důvěru v mocnou ochranu Panny Marie. Jim byla vojenská služba jenom krvavým řemeslem a svědomí nemilou průtěží při loupení a drancování. „Bůh nechtěl dalších zločinů, proto je odvolal před svůj soud“, vypravuje pověst.

Jenom jeden ještě žil; vlastně umíral. Těžce raněn, ležel zde mezi mrtvými druhy. Doma čeká ztrápená žena, děti... a on leží bez pomoci ve skalním temnu. Z úst umírajícího se dere bolný sten: „Maria, matičko, nepouštěj mne, vrať mě mé ženě, mým dětem!“

A hle, jaký to zjev se pojednou vznáší před jeho zrakem! Krásná Paní blíž se k němu a v jejích očích je tolik lásky, tolik slitování, Panna Maria! Je to snad přelud, hra fantasmie, výplod horečky? Z pusté skály se najednou valí mocný pramen a sotva se čistá, ledová voda dotkne rozpálených rtů umírajícího, prchá horečka a zachráněný klidně oddychuje. Před jeho očima se mění jako zázrakem skalní skrýš. Není to už temná hrobka, je to svatyně pod ochranou „Panny Marie ve Skále“. Ani smrt, ani nepřítel nemá už do ní přístup, a švédská hlídka, slídící za časného rána po uprchlících, utíká, jata nepochopitelnou bází, z blízkosti posvátného místa .

Brzy se dovědělo celé okolí o zázračném zachránění. Odevšad přicházeli lidé ke Skále a stáli s posvátnou bází u tajemné rokle. Jednoho dne visel ve Skále obraz Panny Marie. Nikdo nevěděl, jak se sem dostal. K obrazu putovali teď poutníci ve stále větším počtu. A nebylo divu. Hrozně zuřila válka. Kde měli ubožáci hledat pomoc a útěchu, když ne u „Útěchy zarmoucených“, „Pomocnice křesťanů“? Kolikrát zde asi znělo: „Rozpomeň se, ó nejdobrotivější Panno Maria, že nebylo nikdy slýcháno, že bys někoho opustila, když se k Tobě utíkal...“.

Převalila se třicetiletá válka. Ve Spálově, do jehož farnosti Skála patří, povstal z troskek starého chrámu kostel nový, v němž se zase konaly bohoslužby, válkou přerušené. Poněvadž stále více poutníků putovalo k Panně Marii ve Skále, umínili si obyvatelé Spálova, že přenesou .milostivý obraz ze Skály do svého chrámu Páně. V slavnostním procesí byl obraz přenesen do farního kostela a postaven nad oltář. V noci zmizel . Obraz našli ráno na starém místě ve Skále. Znova zanesli obraz do Spálova, kostel byl v noci hlídán, ale marně. Zdálo se, jako by jakási neviditelná moc nechtěla dopustit, aby Skála byla zbavena zázračného obrazu. Ani třetí pokus se nezdařil a tu prý se zavázala obec Spálov, že budou každého roku ve svátek Narození Panny Marie v procesí putovat k Panně Marii ve Skále.

Až dodnes plní spálovští věrně slib svých zbožných předků. Každý rok na Narození Panny Marie putuje veliké procesí ze Spálova k Panně Marii ve Skále. Je to opravdu radost dívat se na ohromný průvod s dlouhou řadou družiček, kterak za zpěvu, hudby a modliteb spěchá k Panně Marii ve Skále do lesní svatyně, do které už po tři sta let putovali zbožní předkové.

ODPOVÍDÁME NA VAŠE DOTAZY

odpovídá otec Alois

Proč církev zavedla podávání Těla Páně na ruku. Slyšela jsem, že některým kněžím se to nelíbí a nelíbí se to také některým věřícím?

Církev podávání Těla Páně na ruku nezavedla v poslední době. Je to starší způsob podávání než podávání do úst. Otázkou je, proč se tento způsob změnil natolik, že od 4-5.století se výhradně začalo podávat do úst. Jediné vysvětlení je nebezpečí zneuctění. Byla to doba, kdy církev řešila blud arianismu, který spočívá v tom, že Ježíš nebyl pravý Bůh, ale pouze člověk, který se stal adoptovaným Božím synem při křtu v Jordáně. Protože i my jsme se stali adoptivními Božími dětmi ve křtu, pak by Ježíš byl na stejné úrovni jako my. P.Maria nebyla dle těchto bludů Matkou Boží, ale pouze matkou člověka. Jistěže tento a podobné bludy měly vliv na vztah ke svátostnému Kristu. Pokud přijímám pouze Krista – člověka, pak se ztrácí účta a eucharistie již není setkáním s Ježíšem – pravým Bohem, což znamená, že eucharistie již neposvěcuje skrze Ježíšovo Božství, protože není pravým Bohem. Ale mohly to být i jiné důvody, kdy docházelo ke zneužití a tím i znesvěcení eucharistie, že si ji věřící bez dovolení odnášeli domů, aby s ní manipulovali podle svých představ. Církev tím, že začala podávat výhradně do úst, učinila všem těmto praktikám konec. Takový stav zůstal až do doby po 2. Vatikánském koncilu, kdy se poprvé objevují snahy přijímání na ruku

v zemích západní Evropy – Holandsko, Belgie. Biskupové tehdy rozhodli bez dovolení Sv. otce, který toto dovolení dal dodatečně. Odtud se přijímání na ruku rozšířilo po celé západní Evropě. Otevřením hranic naši biskupové požádali Sv. otce o dovolení, aby hlavně kvůli cizincům mohl tento způsob být uplatňován i u nás. Pokud někdo přijímá na ruku, měl by vědět, proč to dělá. Určitě to není způsob k demonstrování dokonalejšího a dozrálejšího křesťanství. Důvody by měly být většinou zdravotní, u starších lidí např. zubní protézy apod., nebo hygienické, jak jsme mohli sledovat při šíření epidemie v Asii. Sv. hostie se podává na ruku k přijímání a ne k odnášení do lavice nebo dokonce domů.

Kněz je udělovatelem a rozdavatelem eucharistie. Je správcem Božího tajemství. Pokud biskupové rozhodli, že sv. přijímání je možno podávat na ruku, kněží by toto přijímání měli umožnit. Samozřejmě, že kněz může mít důvody, kdy výjimečně věřícím nevyhoví, ale neměl by to být důvod, že je proti přijímání na ruku. Je věcí osobního názoru věřících, jestli s přijímáním na ruku souhlasí nebo ne. Ovšem zakazovat někomu takový způsob přijímání žádný věřící nemůže.

Z FARNÍ KNIHOVNY

připravuje p.Knytl

Knih k zamyšlení

Nezvyklý nadpis má tato kniha: „**Co je bez chvění, není pevné.**“ Je to věta převzatá od básníka Holana, ale neznamená to nejistou víru.

Přiznává: Křesťanství zůstává milovaným a neza-měnitelným kontinentem na mém globu, zde mám své kořeny... Tomáš Halík píše o sobě i o době, v níž žijeme, také o společnosti, politice a především o současných proměnách duchovního života, o labyrintu světa...

Cesty převážně studijní a přednáškové, od Španělska po Norsko, od Ruska po Thajsko, od Ameriky po Afriku, od Japonska po Argentinu, od Austrálie po Antarktidu - to je bohatství zážitků, zkušeností, úvah, zamyšlení nad problémy dnešního světa ...

ZE ŽIVOTA NAŠÍ FARNOSTI

Co jsme prožili

- ✓ *Sbírka z velikonoční neděle 21.4. na potřeby kněžského semináře vynesla obnos 24 200,- Kč. Všem dárcům jménem bohoslovců srdečně P. Bůh odplat za Vaši štědrost.*
- ✓ *Naše děti kreslily velikonoční pohledy pro misijní dílo dětí. Na toto dílo byla odvedená částka 1 827,- Kč. Nejen dětem, ale i dospělým, kteří se zapojili do tohoto díla, patří veliké P. Bůh zaplať.*
- ✓ *9.5. byla vypravena pouť na sv. Hostýn*
- ✓ *20.5. se konal ve farním kostele již tradiční koncert Beskydského divadla na varhany a tentokrát na saxofon se zpěvem.*
- ✓ *8.6. v neděli byla mimořádná sbírka na potřeby katolické Charity a vynesla 13.100,- Kč.*

Co nás čeká

- ✓ *Farní tábory začínají I. turnus 5.7. v 7.15 hod. a II. turnus 12.7. mši sv.*
- ✓ *Informace pro mládež – veškeré akce, které se dějí, jsou vždy vyvěšeny na nástěnce na faře nebo v kostele. Možno využít i nabídek prázdninových aktivit křesťanské mládeže. Pro informace je možné se obrátit na Adélu Pátarovou nebo Michala Šnercha.*
- ✓ *Pouť na Radhošť pro farnosti Nový Jičín, Kunín, Libhošť a Šenov u N. Jičína bude 19. července. Mše sv. na hoře Radhošti bude v 11.00 hodin dopoledne. Určitě bude vypraven autobus na Pustevny.*
- ✓ *Farníci se zúčastní v termínu od 24.8. do 1.9.2003 zájezdu do Dolomit.*

Bohoslužby o prázdninách 2003:

ve všední dny pondělí až sobotu bude mše sv. v 6.45 hod. ve farním kostele a v pondělí a ve středu v 18.00 hod. ve Španělské kapli. V ostatní všední dny večerní mše sv. nebudou. Sobotní a nedělní bohoslužby zůstávají beze změn.

Mimo N. Jičín budou bohoslužby jako obvykle, změny budou předem ohlášeny.

Kancelář farnosti bude v pondělí od 9.00 do 11.00 hod. a ve středu od 10.00 hod do 11.30 hod. V případě potřeby je možno vyřídit své záležitosti po každé mši svaté.

Krátké zamyšlení:

„Vždycky si připomínejte, že všechno, co se děje s vámi dobrého nebo neblahého, pochází od Boha, abyste se ani v tom prvním nevypínali, ani v tom druhém neklesali na mysl.“

Sv. Jan od Kříže „Stupně dokonalosti“

„Nejchudší je ten, kdo žije bez Ježíše, a nejbohatší, kdo je s Ježíšem zadobře.“

Tomáš KEMPENSKÝ „Čtyři knihy o následování Krista.“